

Tâm linh, linh hồn và thân thể

Thư giảng dạy
bởi Derek Prince

"Cầu xin chính Đức Chúa Trời bình an thánh hóa anh em một cách toàn diện. Cầu xin tâm linh, linh hồn, và thân thể anh em được giữ vẹn toàn, không chỗ trách được khi Chúa chúng ta, là Đức Chúa Giê-xu Christ quang lâm!" (1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:23)

Phao-lô đang cầu nguyện cho những tín hữu này được thánh hóa trọn vẹn, và ông chỉ rõ ba phương diện cấu thành toàn bộ nhân cách con người: tâm linh, linh hồn và thân thể.

Sự khác biệt giữa ba yếu tố này trong bản ngã của chúng ta hầu hết các tín đồ Cơ Đốc không hiểu rõ. Tuy nhiên, Kinh Thánh ban cho chúng ta một loại gương đặc biệt, qua đó bản chất và mối liên hệ giữa ba yếu tố này được bày tỏ, đồng thời chỉ cho chúng ta cách mỗi yếu tố được định sẵn

để vận hành. Nếu không sử dụng đúng chiếc gương này, chúng ta sẽ dễ rơi vào tình trạng bối rối và bất an.

Trong công cuộc sáng tạo ban đầu của loài người, Đức Chúa Trời phán: "Chúng Ta hãy tạo nên loài người theo hình ảnh Chúng Ta và giống như Chúng Ta". "Hình ảnh" ở đây nói đến diện mạo bên ngoài của con người. Theo một cách mà không loài thọ tạo nào khác có được, con người phản chiếu diện mạo bên ngoài của Đức Chúa Trời. Vì vậy, thật phù hợp khi Con Đức Chúa Trời đến ngự giữa thế gian, Ngài đã đến trong hình thể của một con người, chứ không phải một con bò, một con bọ, hay thậm chí là một sinh vật thiên thượng nào khác như một sê-ra-phim.

Sự giống nói đến bản chất bên trong của con người. Kinh Thánh gọi Đức Chúa Trời là Đấng Ba Ngôi: *Cha, Con và Thánh Linh*. Tương tự, Kinh Thánh cũng bày tỏ rằng con người là một hữu thể ba phần, gồm có *tâm linh, linh hồn và thân thể*.

Bản chất của sự sáng tạo của con người bày tỏ cách mà bản chất ba phần của con người được hình thành: Đức Giê-hô-va Đức Chúa Trời nắn nên loài người từ bụi đất, hà sinh khí vào lỗ mũi người; thì người trở nên một sinh vật sống – chính xác hơn, là một linh hồn sống.

Tâm linh của con người xuất phát từ hơi thở được Đức Chúa Trời hà hơi vào. Thân thể của người được nắn nên từ đất sét,

biến hóa thành thân xác của con người. Ngay lập tức, người trở thành một linh hồn sống.

Linh hồn được hình thành như vậy chính là cái tôi, là nhân cách cá nhân. Thông thường, nó được định nghĩa gồm ba yếu tố: ý chí, trí tuệ và cảm xúc. Linh hồn chịu trách nhiệm đưa ra các quyết định cá nhân và bày tỏ chính mình qua ba cụm từ: Tôi muốn, Tôi nghĩ, Tôi cảm nhận. Nếu không được ân điển siêu nhiên của Đức Chúa Trời chạm đến, thì toàn bộ hành vi của con người đều bị chi phối bởi ba động lực này.

Con người được tạo dựng để có mối tương giao cá nhân với Đức Chúa Trời, nhưng sự bất tuân tội lỗi của con người đã gây ra những hậu quả tai hại trên cả ba phương diện trong bản thể của mình.

Những Hậu Quả của Tội Lỗi

Bị tách khỏi sự thông giao với Đức Chúa Trời, tâm linh của con người đã chết. Điều này ứng nghiệm lời cảnh báo của Đức Chúa Trời: “nhưng về trái của cây biết điều thiện và điều ác thì con không được ăn, vì ngày nào con ăn trái cây đó, chắc chắn con sẽ chết.” Tuy nhiên, cái chết thể xác của A-đam lại không xảy ra cho đến hơn 900 năm sau.

Bằng việc sử dụng ý chí của mình để chống lại Đức Chúa Trời một cách trực tiếp, con người đã trở thành kẻ phản loạn trong linh hồn mình. Kể từ thời điểm đó, ai sinh ra từ dòng dõi A-đam đều thừa hưởng bản chất phản loạn ấy.

Trong Ê-phê-sô 2:1-3, Phao-lô mô tả những hậu quả của sự nổi loạn đã ảnh hưởng đến tất cả chúng ta:

“Anh em đã chết vì những vi phạm và tội lỗi của mình, là những gì mà anh em đã từng theo đuổi khi sống theo cách của thế gian, thuận theo kẻ cầm quyền chốn không trung, là thần hiện đang hành động trong những con cái không vâng phục [phản loạn]. Tất cả chúng ta đều ở trong số này, đã có lần sống theo những dục vọng của xác thịt, theo đuổi các đam mê của xác thịt và tâm trí. Như vậy, theo bản chất tự nhiên, chúng ta là con của sự thịnh nộ như mọi người khác.”

Kết quả của tội lỗi là tất cả chúng ta đều đã chết trong tâm linh mình. Trong linh hồn, chúng ta đều đã nổi loạn chống lại Đức Chúa Trời. Thân thể chúng ta cũng đã trở nên chịu sự hư hoại, tức là chịu bệnh tật, suy tàn và sự chết.

Tuy nhiên, tình yêu vô biên của Đức Chúa Trời khiến Ngài không ngừng khao khát phục hồi mối tương giao với con người. Một cách ghen tuông, Ngài ao ước Thánh Linh mà Ngài đã đặt để ở trong chúng ta. Hơn nữa, qua sự hy sinh của Chúa Giê-xu trên thập tự giá, Đức Chúa Trời đã mở ra một con đường để phục hồi mối tương giao đã bị đánh mất ấy.

Những Tác Động của Sự Cứu Rỗi

Trong Ê-phê-sô 2:4-5, Phao-lô tiếp tục mô tả sự vận hành của sự cứu rỗi trong tâm linh chúng ta:

“Nhưng Đức Chúa Trời, là Đấng giàu lòng thương xót, vì yêu chúng ta bằng tình yêu cao cả, nên ngay khi chúng ta đã chết vì những vi phạm thì Ngài khiến chúng ta cùng sống với Đấng Christ — ấy là nhờ ân điển mà anh em được cứu.”

Tâm linh chúng ta, khi được hiệp lại với Đức Chúa Trời, lại sống một lần nữa. Đồng thời, linh hồn chúng ta nhờ sự ăn năn và đức tin được giải thoát khỏi sự phản loạn và được hòa giải với Đức Chúa Trời.

Vì nếu khi chúng ta còn là kẻ thù mà đã được hòa giải với Đức Chúa Trời bởi sự chết của Con Ngài, thì huống chi nay đã được hòa giải rồi, chúng ta càng được cứu bởi sự sống của Ngài. Không những thế, chúng ta còn vui thỏa trong Đức Chúa Trời qua Chúa chúng ta là Đức Chúa Giê-xu Christ, nhờ Ngài mà bây giờ chúng ta đã nhận được sự hòa giải ấy.

Khi chúng ta nhận ra rằng tất cả chúng ta đều đã từng chống nghịch Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ hiểu vì sao không thể có sự cứu rỗi thật nếu không có sự ăn năn. Ăn năn có nghĩa là từ bỏ sự nổi loạn của mình và thuận phục dưới quyền cai trị công chính của Đức Chúa Trời.

Sự cứu rỗi cũng dành sự chu cấp cho thân thể. Được giải thoát khỏi ách nô lệ của tội lỗi, thân thể chúng ta trở nên đền thờ cho Đức Thánh Linh ngự vào, và các chi thể của chúng ta trở thành công cụ cho sự công chính. Cuối cùng, khi Đấng Christ trở lại, thân thể chúng ta sẽ được biến hóa thành thân thể bất diệt giống như chính thân thể của Ngài!

Những Điều Kiện Để Làm Môn Đồ

Chúa Giê-xu đã ủy thác cho các sứ đồ của Ngài làm cho muôn dân trở nên môn đồ. Ngài không bảo họ tạo ra những thành viên hội thánh. Việc làm môn đồ đòi hỏi một sự đáp

ứng triệt để trong từng lĩnh vực của con người: thân thể, linh hồn và tâm linh.

Yêu cầu đối với thân thể chúng ta được nêu rõ trong Rô-ma 12:1: rằng anh em hãy dâng thân thể mình làm sinh tế sống, thánh khiết và đẹp lòng Đức Chúa Trời... Chúng ta được yêu cầu dâng thân thể mình trên bàn thờ làm của lễ cho Đức Chúa Trời, trọn vẹn như dân Y-sơ-ra-ên dưới giao ước cũ đã dâng các con vật làm sinh tế trên bàn thờ của họ. Tuy nhiên, có một điểm khác biệt quan trọng. Người Y-sơ-ra-ên đã giết các con vật mà họ dâng cho Đức Chúa Trời. Còn thân thể mà chúng ta dâng cho Đức Chúa Trời là một sinh tế sống.

Tuy nhiên, kể từ khoảnh khắc đó trở đi, thân thể chúng ta không còn thuộc về chúng ta nữa. Chúng là tài sản của Đức Chúa Trời, là đền thờ của Ngài. Chúng ta chỉ là những người quản lý và phải chịu trách nhiệm trước Đức Chúa Trời về cách chúng ta chăm sóc đền thờ của Ngài. Đáng tiếc thay, ngày nay vẫn còn quá nhiều Cơ Đốc nhân tiếp tục đối xử với thân thể mình như thể họ vẫn còn sở hữu nó và có quyền làm bất cứ điều gì mình muốn.

Về linh hồn chúng ta, Chúa Giê-xu đã nêu rõ yêu cầu của Ngài trong Ma-thi-ơ 16:24-25:

"Nếu ai muốn theo Ta thì phải từ bỏ chính mình [tức là, linh hồn mình], vác thập tự giá mình mà theo Ta. Vì bất cứ ai muốn cứu mạng sống mình [linh hồn mình] thì sẽ mất, còn ai vì Ta mà mất mạng sống [linh hồn mình] thì sẽ tìm lại được."

Thập tự giá của chúng ta là nơi chúng ta chọn để chết đi. Đức Chúa Trời không ép buộc chúng ta làm điều này; chúng ta chỉ vác thập tự giá ấy bằng ý chí tự do của mình. Chính tại đây, chúng ta phải chối bỏ linh hồn mình. Điều này có nghĩa là chúng ta nói ***Không*** với ba đòi hỏi của linh hồn: Tôi muốn, tôi nghĩ, tôi cảm nhận. Từ nay, chúng ta không còn bị chi phối bởi ba động cơ này nữa. Thay vào đó, lời Chúa và ý muốn của Ngài chiếm vị trí chủ đạo. Khi chúng ta vâng phục lời và ý muốn của Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ tìm thấy sự sống mới mà Chúa Giê-xu ban cho. Chỉ qua sự chết đi, linh hồn chúng ta mới có thể nhận được sự sống mới ấy.

Khi chúng ta đáp ứng những yêu cầu của Chúa đối với thân thể và linh hồn mình, tâm linh chúng ta được giải phóng để

bước vào sự thông công với Đức Chúa Trời, một mối tương giao còn tuyệt vời hơn cả điều đã mất do sự sa ngã. Trong 1 Cô-rinh-tô 6:15-17, Phao-lô cảnh báo các tín hữu không được quan hệ tình dục trái đạo đức với gái mại dâm, vì điều đó có nghĩa là trở nên một thân với người ấy. Sau đó, ông nhấn mạnh sự đối lập hoàn toàn: "Còn ai hiệp với Chúa thì trở nên một tâm linh với Ngài."

Hàm ý ở đây rất rõ ràng. Tâm linh đã được cứu chuộc giờ đây có thể tận hưởng sự hiệp nhất với Đức Chúa Trời, gần gũi và mật thiết như khi kết hợp xác thịt giữa thân thể với gái mại dâm. Tuy nhiên, chỉ có tâm linh—chứ không phải linh hồn hay thân thể—mới có thể kinh nghiệm sự hiệp nhất trực tiếp và sâu nhiệm này với Đức Chúa Trời.

Chính qua hành động thờ phượng mà tâm linh chúng ta được hiệp một với Đức Chúa Trời. Trong Giăng 4:23-24, Chúa Giê-xu phán rằng:

"...Những người thờ phượng chân thật sẽ thờ phượng Cha bằng tâm linh và chân lý... Đức Chúa Trời là thần linh, nên [tất cả] những người thờ phượng Ngài phải thờ phượng bằng tâm linh và chân lý."

Ông đã làm rõ rằng sự thờ phượng thật phải là một hoạt động của tâm linh chúng ta.

Trong Hội Thánh ngày nay, rất ít người hiểu rõ bản chất của sự thờ phượng, chủ yếu vì chúng ta không phân biệt được giữa tâm linh và linh hồn. Thờ phượng không phải là sự giải trí; điều đó thuộc về sân khấu, không phải hội thánh. Thờ phượng cũng không giống như ngợi khen. Chúng ta ngợi khen Đức Chúa Trời bằng linh hồn mình, và điều đó là đúng. Qua sự ngợi khen, chúng ta được vào trong sự hiện diện của Ngài. Nhưng khi đã ở trong sự hiện diện của Ngài, chính qua sự thờ phượng mà chúng ta được hiệp một thật sự với Ngài trong tâm linh.

Được thờ phượng Đức Chúa Trời theo cách này chính là mục đích của sự cứu rỗi, trước hết trên đất, rồi sau đó trên thiên đàng. Đây là hoạt động cao cả và thánh khiết nhất mà con người có thể thực hiện. Tuy nhiên, điều này chỉ có thể xảy ra khi linh hồn và thân thể hoàn toàn vâng phục và hòa hợp với tâm linh. Sự thờ phượng như vậy thường sâu nhiệm đến mức không thể diễn tả bằng lời. Điều đó trở thành một sự hiệp nhất mãnh liệt và tĩnh lặng với Đức Chúa Trời.

Thư giảng dạy

Bản Chép Lại: TL-L010-100-VIE

Cập nhật lần cuối: 03 Oct 2026

Trang web: [Derekprince.com/vi/resources](https://derekprince.com/vi/resources)

"Cuộc sống Cơ Đốc
không chỉ là sự ngọt
ngào và tiếng đàn hạc.
Mọi Cơ Đốc nhân tận
hiển sẽ thấy chiến tranh
là một phần trong toàn
bộ kinh nghiệm của
mình."

Derek Prince

[Derekprince.com/vi/resources](https://derekprince.com/vi/resources)